

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3815/2024
23.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужених Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, као правног следбеника Агенције за приватизацију, Београд, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3384/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 23.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3384/24 од 12.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3384/24 од 12.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизиског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 585/20 од 15.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности овог суда, у односу на првотужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације из Београда, као правног следбеника Агенције за приватизацију и друготужену Републику Србију, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је обавезана тужена Агенције за вођење спорова у поступку приватизације да тужиоцима исплати

појединачне износе са каматом ближе наведене у овом ставу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца да тужена Република Србија солидарно са првотуженим накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да свим тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у укупном износу од 1.215.240,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде до коначне исплате. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужене Републике Србије, па су обавезани тужиоци да туженој Републици Србији солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3384/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба првотужене и потврђена првостепена пресуда у првом, другом и четвртм ставу изреке пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је захтев првотужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су дали одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23-др.закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о захтеву тужилаца за утврђење потраживања на име новчане накнаде у висини од 200 евра по години стажа, која је утврђена Програмом реструктурирања Компаније „International CG“. Нижестепени судови су закључили да тужиоци имају право на новчану накнаду у висини од 200 евра по години стажа, која је утврђена Програмом реструктурирања, имајући у виду да је овим програмом предвиђено да запослени/бивши запослени компаније „International CG“ и зависних друштава која су основана од стране Компаније „International CG“ и „General export“ имају право на исплату предметне новчане накнаде уколико су држављани Републике Србије. Обавезе тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, за намирење претходно предметних потраживања тужилаца, засновано је на пропустима правног претходника Агенције за приватизацију у поступку спровођења надзора у поступку испуњења социјалног програма.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начину одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судови, Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања нити потреба

за уједначавањем судске праксе. Основ одговорности Агенције за приватизацију се у одлуци која је предмет побијања, састоји у обавези да накнади штету насталу услед пропуштања да располаже средствима која су према програму реструктурирања била намењена за исплату тужиоцима, иако су та средства фактички била на одговарајућем наменском рачуну и постојало је одобрење за њихову даљу дистрибуцију према запосленима. Вештачењем је утврђена разлика између потраживања које тужиоци потражују и наплаћеног потраживања у стечајном поступку. Код таквог стања ствари, нема потребе за разматрањем правних питања, уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права ни у вези са одредбом члана 23а Закона о приватизацији („Службени гласник РС“, бр. 38/01...123/07). Према тој одредби прописана је садржина и природа социјалног програма који се закључује између субјекта приватизације и запослених, док се одговорност тужене Агенције за приватизацију не заснива на испуњењу тако уговорених обавеза, већ на засебном основу. Ревидент износи своје тумачење материјално-правних прописа којима је био уређен положај Агенције за приватизацију и њена одговорност за примену социјалног програма утврђеног програмом реструктурирања компанија, што не представља релевантан основ за изјављивање посебне ревизије. Позивање ревидента на другачију судску праксу нижестепених судова поводом истоврсних захтева усмерених према ревиденту, није од утицаја на дозвољеност ревизије као посебне, имајући у виду да су Врховни касациони суд и Врховни суд у већем броју одлука изнели свој став о одговорности Агенције за вођење спорова у поступку приватизације у поступку реструктурирања који је спроведен над Компанијама „International cg“ и „General export“, на ком становишту је и побијана другостепена одлука.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.12.2010. године. Највиша вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 1.420.775,82 динара (тужбени захтев тужиле ВВ).

Имајући у виду да наведени новчани износ не прелази законом прописани цензус за дозвољеност ревизије у смислу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је закључио да изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Захтев тужилаца за накнаду одговора на ревизију је одбијен, јер наведени трошкови нису били потребни за одлучивање у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**